

EDO VAN BELKOM

VLČÍ SMEČKA

 P R E S S

VLČÍ SMEČKA

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Edo van Belkom
VLČÍ SMEČKA – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

EDO VAN BELKOM

VLČÍ SMEČKA

Věnováno Lilian, Vivian a Lyndě

Illustration:

Freepik.com

© Cattallina / Shutterstock.com

© DianaFinch / Shutterstock.com

© Gejiart / Shutterstock.com

Copyright © 2004 by Edo van Belkom

Translation © Eva Kadlecová, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-264-4972-0

ISBN e-knihy 978-80-264-5010-8 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-264-5011-5 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-5012-2 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

PROLOG

Garrett Brock bojoval s plameny už několik dní, ale tak blízko jako teď se k nim ještě nedostal. Nebyly od něj ani padesát yardů*, z podrostu se k němu plazily ohnivé jazyky. Každou chvíli zachvátily další malý stromek nebo shluk suchých keřů a následovala exploze, která vykřesala do vzduchu oblak jisker a vyslala na cestu lesem další ohnivou stěnu.

Garrett patřil do čtyřčlenného týmu, který poslali vykopat příkop v naději, že zabrání požáru v šíření a udrží ho na západní straně Redstonu. Jestli příkop nepomůže, město se bude muset evakuovat a už nepůjde jen o ovládnutí požáru, ale rovnou o záchranu města.

Náhlý poryv větru zvedl těžký oblak popela a dýmu a hnál ho směrem k východu. Kouř se ve vlně přehnal přes Garretta, zamořil mu plíce a donutil ho zlomit se v pase a kašlat. Když se

* 1 yard = 0,9144 metru, 50 yardů = 45, 72 metru

ranger* znovu narovnal, ostatní členy svého týmu už neviděl. Zmizeli pod pláštěm hustého šedého dýmu.

Oheň postupoval dál. Garrett cítil, jak mu na tělo doráží jeho žár, a měl sto chutí utéct. Silnému nutkání však odolal a dál pracoval na rozšiřování příkopu.

Když znovu zarazil rýč do země, zahlédl koutkem oka něco neobvyklého. Ze směru zuřícího požáru se k němu cosi přibližovalo.

Narovnal se a podíval se k západu. Jako první ho napadlo, že jednoho z jeho partáků uvěznily plameny, ale to byla hloupost. Tohle se pohybovalo příliš rychle. Vynořilo se to z dýmu a ohně jako šedý přízrak, jako by to utíkalo o život.

Garrett věděl, že by se měl hned pohnout, že by tomu měl utéct z cesty, ale blížilo se to hrozně rychle. A co víc, ten pohled ho zcela přikoval k zemi a znehybnil. Řítil se na něj veliký stříbrošedý vlk s otevřenou tlamou. Čtyři... pět skoků a byl u něj.

Strážce lesa upustil rýč a zvedl ruce, aby si chránil hlavu, ale zvíře proběhlo kolem něj tak těsně, že ho srazilo na zem. Garrettova helma se rozkutálela po lesní půdě.

Když se Garrett trochu vzpamatoval, sedl si a rozhlédl se. Vlč zuřivě čenichal v malé kotlině na opačné straně příkopu. Okamžik nato se rozběhl zpátky k němu, prohnal se okolo místa, kde Garrett stále seděl na zemi, a zamířil rovnou do ohně. Zpátky mezi plameny.

* *ranger* = *strážce lesa*

Západní vítr zesiloval. Oheň nabíral na intenzitě, požíral celé stromy jako hlavičky sirek. A to zvíře se vracelo přímo do jeho ohniska.

Garrett vstal, sebral rýč, nasadil si na hlavu helmu a vrátil se ke kopání. Ale sotva odhodil pár lopat hlíny, vlk se objevil znovu. Srst mu na několika místech doutnala a zanechávala za utíkajícím zvířetem stužky kouře. Tlamu mělo zvíře opět otevřenou, ale tentokrát v ní Garrett spatřil něco malého a tmavého.

Zůstal stát a sledoval vlka pádícího okolo. Vlk se vrátil ke kotlině za příkopem a začal v ní znovu rýt čenichem, vypadalo to, že odhrnuje hlínu nebo do ní čumákem něco zahrabává.

A potom se narovnal na všech čtyřech a znovu se podíval do zuřícího ohně.

Garrett ucítil, jak se mu do srdce zabodl osten hrůzy. „Ne,“ zašeptal. „Nechod' tam!“

Vlk zamířil zpátky k požáru, tentokrát však zpomalil, když rangera míjel, a otočil hlavu jeho směrem, jako by byl zaslechl jeho slova. Jejich oči se na okamžik setkaly. V těch vlčích byl strach a také zoufalství, možná dokonce i prosba o pomoc.

Garrett nevěděl, co má dělat, ale musel se aspoň o něco pokusit. „Stůj!“ zařval a zamával pažemi v marném pokusu zvíře ovládnout.

Ale vlk už byl zase v pohybu, řítil se zpátky do lesa a brzy zmizel za ohnivou stěnou.

Garrett hleděl do plamenů a úzkostně čekal, až se vlk znovu objeví. Ale nestalo se to.

O několik minut později vítr opět zesílil – a otočil se. Vanul teď na západ a hnal plameny zpátky k jejich ohnisku. Na krátký čas šlehaly ještě výš a byly ještě žhavější než v posledních dnech.

Ale trvalo to jen pár hodin a pak oheň požral sám sebe a dohořel.

Potom začalo pršet.

Z houští to byl k silnici jen kousek pěšky. Garrett Brock však nemířil k silnici. Udělal si krátkou odbočku a vrátil se na místo, kde potkal vlka.

Sám vlk byl určitě po smrti. Několik dalších rangerů se zmínilo, že na požářišti zahlédli několik větších a mnoho menších zvířecích mrtvol. Ale Garrett nešel hledat toho vlka. Zajímalo ho, co vynesl z ohně a schoval do kotliny na druhé straně protipožárního příkopu.

Jakmile na příkop narazil, vykročil podél něj. Značná část lesa na západní straně příkopu ještě doutnala a pod přívalem deště z ní stoupal kouř. Naopak strana východní, ta s kotlinou, byla dosud bujná a zelená, i když většinu lesního porostu zahalily saze a snášející se popel.

Garrett se zastavil a snažil se zorientovat. Západní strana příkopu byla k nepoznání, protože když ji viděl naposledy, byla v plamenech. Naopak východní stranu rozeznával a věděl, že se blíží k místu, kde se s vlkem setkal. Vydal se tam a začal v lese

pátrat po kotlině. Nalezl ji ani ne za minutu, byla o něco dál od příkopu, než si pamatoval, ale nebylo pochyb, že je to ona.

Přibližoval se k dolíku pomalu, nebyl si jistý, co tam může nalézt. Když byl docela blízko, začal opatrně našlapovat, dával pozor, aby nestoupl na větev, která by mohla prasknout nebo vydat jiný hlasitý či náhlý zvuk.

A potom to uslyšel – několik hlubokých zavrčení.

Na chvíli zůstal stát na místě, nevěděl, jestli má jít dál, nebo se raději vrátit.

Vrčení pokračovalo, ale nyní se k němu přidalo i několik vysokých zakňourání.

Udělal další krok dopředu a ocitl se na místě, odkud už mohl nakouknout přes padlý kmen do kotliny.

„Ach můj bože!“ zalapal po dechu.

V úzkém prostoru dolíku se tísnila čtyři maličká vlčata. Jedno přelézalo přes druhé ve snaze najít si pohodlnější polohu. Anebo snad měla hlad a slepě pátrala po své matce.

Jestli to bylo tak, budou hledat hodně, hodně dlouho. Tedy pokud je dříve nesežere jiný predátor.

Garrettovi nezbyvalo než si vlčata odnést s sebou. Sundal si batoh, svlékl bundu a rozložil ji na spadané jehličí. Potom se běhl do dolíku a opatrně, po jednom, vlčata posbíral a naskládal je na svou bundu. Když byla všechna mláďata uvelebená, zabalil je do bundy a svázal rukávy, takže vznikl improvizovaný pytel. Vlčata stále vrčela a kňourala, ale jejich stížnosti postupně slábly, jak si uvědomila, že jsou v teple a chráněná před deštěm a že brzy dostanou najíst.

Garrett si dal na záda batoh a s bundou plnou vlčat v pravé ruce zamířil zpátky k příkopu a ven z lesa.

Garrettova žena Phyllis už na něj čekala u dveří.

Brockovi bydleli ve skromném domku nedaleko hlavní silnice vedoucí kolem Redstonu. Phyllis mezi strážce lesa nepatřila, ale pracovala pro Lesní správu a v sezóně požárů pomáhala Garrettovi držet hlídky na strážních věžích. V zimních měsících pak chodila do škol přednášet dětem o ochraně lesa.

„Slyšela jsem, že oheň už je pod kontrolou,“ pronesla. „V rádiu říkali, že to vypadá, že požár postupuje přímo k Redstonu, ale pak najednou –“

„Dohořel sám, já vím,“ přikývl Garrett.

Phyllis si ho chvíli prohlížela přimhouřenýma očima. „Tys měl problémy, že ano?“

„Chvilku, ano.“

Padla mu kolem krku a dlouze, pevně ho objala.

Garrett její objetí opětoval jen levou paží, protože v pravé stále svíral uzlíček z bundy, který nemohl pustit.

„Co máš v té bundě?“ zeptala se, jakmile si toho všimla.

Zaváhal a pak odpověděl: „Nemohl jsem je tam nechat.“

„Další zvíře?“ zeptala se trochu zklamaně. „Ještě máme po-trhané závěsy od toho rysa, kterého jsi přinesl vloni.“

Garrett jí neodporoval, protože věděl, že ji všechny protesty přejdou, jakmile vlčata uvidí. Klekl si, položil bundu na zem

a začal opatrně rozvazovat rukávy. „Umřela by, kdybych je v tom lese nechal.“

Phyllis se netvářila zrovna přesvědčeně.

Ale potom její muž rozbalil bundu a objevila se čtyři malá vlčata schoulená v jedné kouli šedobílé srsti.

Phyllis si zakryla rukou ústa.

„No?“

„Musejí být hladová,“ řekla a už odcházela do kuchyně ohřát trochu mléka.

Po několikadenním boji s požárem Garrett spal jako špalek.

Zato Phyllis sotva zamhouřila oka. Poté, co nakrmila vlčata a připravila jim v garáži útulný pelíšek z krabice, zůstala vzhůru dlouho po půlnoci a jen se dívala, jak mláděta spí. Byla tak maličká a tak křehká, že byl malý zázrak, že lesní požár vůbec přežila.

Jestlipak byla ve vrhu jen čtyři vlčata? přemýšlela. Garrett tvrdil, že jejich matka se vrátila do ohně, nejspíš pro další mládě. Ale ať další štěně – nebo i dvě – nakonec zahynulo, tihle čtyři drobečci přežili a ona a Garrett udělají všechno, co budou moci, aby z nich vyrostla silná, zdravá zvířata, která se, až přijde správný čas, budou moci vrátit zpátky do přírody.

Phyllis se podívala na budík na nočním stolku. Bylo už po třetí hodině ráno, vlčata možná budou hladová. A i kdyby nebyla, nemůže uškodit, když se na ně zajde ještě jednou podívat.

Odhrnula přikrývku a opatrně, aby Garretta neprobudila, vyklouzla z postele. Obula si pantofle, zabalila se do županu a zamířila do garáže za vlčaty.

Dveře, které vedly z domu do garáže, nechala Phyllis otevřené, aby se prostor trochu vyhřál teplem z domu. Přesto, když jimi procházela, zaznamenala nepříjemné ochlazení. V duchu si předsevzala, že hned ráno dojede koupit elektrický ohřívač.

Z krabice se neozývaly žádné zvuky a Phyllis usoudila, že vlčata po dnešní těžké zkoušce zřejmě také tvrdě spí. Protože je nechtěla rušit, došla ke krabici tiše jako myška a opatrně nakoukla přes její bok.

Vytřeštila oči. Zalapala po dechu.

„Garrette!“ vykřikla.

Žádná odpověď.

„Garrette, pojd' sem!“ zaječela.

„Co je?“ ozvala se malátná odpověď z ložnice.

„Pojd' sem! Pojd' se podívat!“

Z domu se ozvaly kroky a rány, jak se rozespalý Garrett snažil dostat co nejrychleji do garáže.

„Co je?“ zeptal se, když konečně doklopýtal do dveří.

„Podívej se!“ zopakovala Phyllis a ukázala do krabice.

Garrett se došoural ke krabici, protřel si rukama oči a podíval se dovnitř.

„Svatá...“ Samým úžasem mu zamrzla slova v ústech.

V krabici ležela čtyři lidská miminka.

KAPITOLA 1

O patnáct let později

„A co říkáte na tohle?“ zeptal se Noble. Vyhrnul si rukáv a zvedl pravou paži nad hlavu. Pak zavřel oči a kousl se do spodního rtu. Po několika okamžicích se mu na paži začaly objevovat chlupy.

„Dobře!“ pochválil ho Argus a spokojeně si s bratrem plácl dlaní.

Noble pokračoval ve své částečné přeměně. Otevíral a zavíral dlaň, dokud mu celé předloktí od lokte až po konečky prstů nepokrývala hustá šedá srst. Potom začal pěst a držel ji pevně sevřenou. Svaly předloktí mu vystupovaly a vlnily se pod kůží. Končetina teď byla nepřírozeně silná, jako paže kulturisty na těle jinak normálního patnáctiletého kluka.

„Že ty jsi trénoval?“ zeptala se Tora, jediná dívka mezi sourozenci. Vyrostla z ní krásná dívka s dlouhými hnědými

kadeřemi, které přirozeně zdůrazňoval jediný pramen zlatavě světlých vlasů procházející přes střed její hlavy jako sluneční paprsek.

„To si piš,“ usmál se Noble. „Je to lepší než psát úkoly.“

Ostatní se souhlasně zasmáli.

Noble byl neoficiálním vůdcem smečky. I když byli všichni stejně staří, zdál se tak nějak dospělejší a moudřejší než jeho bratři a sestra a také byl tím, na koho se ostatní vždycky obraceli pro radu a pomoc. Navíc byl pohledný – nevypadal jen dobře, mohl se rovnat s každým idolem svých dospívajících vrstevnic. A ještě k tomu se už začal denně holit, díky čemuž byl pro holky ve škole ještě přitažlivější.

„Počkej, zkusím to,“ prohlásil Argus a také si vyhrnul rukáv.

Argus byl ze tří samců ve smečce nejurostlejší. I když by měl dost síly, aby Noblovu pozici alfa samce zpochybnil, dobře věděl, že Noblův mozek se pro roli vůdce hodí lépe – a zvláště pak pro jejich život mezi lidmi. Argus se raději pral, než přemýšlel, ale chápal, že ne každý problém se dá vyřešit právem silnějšího. Měl v sobě také jistou drsnou krásu, i když jeho rysy nebyly tak ušlechtilé jako Noblovy. Nejúčvatnější na něm byly jeho oči, jedno zelené, druhé modré. Jako malému se mu za ně ostatní děti smály, ale dnes už si to nikdo nedovolil, protože to byl zaručený způsob, jak Arguse vyprovokovat ke rvačce. A Argus ve rvačce ještě nikdy neprohrál.

Argus sevřel pěst a na hřbetě předloktí mu začaly rašit chlupy.

„Hele, jsem dobřej,“ řekl, vyhrnul si rukáv ještě o něco výš a předvedl svůj objemný biceps.

Vzápětí se celá jeho paže změnila do vlkodlačí podoby, která byla jakýmsi přechodem mezi člověkem a vlkem. Narostlá svalová hmota na paži Argusovi nejprve napnula a potom rovnou roztrhla rukáv.

Harlan, třetí chlapec, se zasmál. „Phyllis tě zabije, až přijdeme domů.“

Argus se na něj ušklíbl. „Ledaže bych řekl, že za to můžeš ty.“ Lehce do Harlana strčil svou přebujelou paží a menší chlapec se zapotácel a upadl na lesní zem.

Avšak místo aby žuchnul do prsti, stočil Harlan tělo do oblouku, hladce se překulil a mrštně se vrátil do stoje. Nohy měl pokrčené a stažené rty odhalovaly zaťaté, vyceněné zuby.

Harlan byl z celého vrhu nejmenší a dal se nejlépe popsat jako kostnatý, bez ohledu na to, jestli byl zrovna člověkem, nebo vlkem. Na rozdíl od ostatních jeho tělo ještě nedospělo, ale stále doufal, že puberta všechno srovná. Přestože s člověkem by si ve své vlčí podobě hravě poradil, vedle vlčích verzí Nobla, Arguse, a dokonce i Tory vypadal pořád jako zakrslík.

„Klid, Harlane,“ zavelel Noble. „Dělal si jen legraci.“

Harlan zůstal napjatý a připravený k souboji.

„Nebo ne, Argusi?“

Argus se podíval na Nobla a pak se obrátil k Harlanovi. „Jo. Nechtěl jsem do tebe strčit tak tvrdě. Omlouvám se.“

Harlan se trochu uvolnil a usmál se. Zvedl pravou paží, vyhrnul si rukáv mikiny a řekl: „To nic, mamute. Není tvoje

vina, že moc nedokážeš ovládnout něco tak základního jako přeměnu.“

Harlanova paže byla transformovaná dokonale: vyrýsované svaly, hustá stříbrošedá srst a drápy ostré jako břitvy.

Argus nebyl nadšený, že ho někdo takhle ztrapnil, a o to hůř, že to byl Harlan. Už se chystal odkázat svého bratra do patřičných mezí, když mezi ně skočila Tora v kompletní vlčí podobě.

Harlan i Argus ustoupili o krok dozadu.

Noble se díval na Toru a sledoval zlatobílý pruh, který se jí táhl od hlavy dolů mezi lopatky. „Tak se mi zdá, že někdo se chce jít proběhnout.“

Tora odběhla, zastavila se na kraji mýtiny a čekala, až se k ní připojí ostatní.

„No?“ obrátil se Noble na bratry.

„Jasně,“ přikývl Harlan.

„Proběhnu se rád,“ souhlasil Argus.

Chlapci se v okamžiku proměnili ve tři stříbrošedé vlky. Harlan byl nejmenší, Argus největší.

Třetí, středně velký vlk zaběhl mezi stromy, zastavil se vedle Tory a pokynul jí, ať se ujme vedení.

Jediná samička mezi vlky se bez dalšího čekání rozběhla do lesa se svými třemi bratry v patách.

„Tak dobře,“ zkonstatoval doktor Edward Monk. „Dejte mi vědět, až budete připraveni.“

Kameraman, podsaditý tmavovlasý muž po dvacítce jménem Bruno, si srovnal kameru na rameni. Zvukař Charles, asi padesátiletý chlapík, který byl naopak drobný a štíhlý, si přiložil prst k uchu a upravil hodnoty na nahrávacím zařízení, jež mu viselo z ramene až k pravému boku jako sedlová brašna.

Po krátké chvíli Charles přikývl.

„Akce,“ potvrdil Bruno.

„Ekologové už přes sto let vnímají oheň jako svého nepřítele,“ začal vykládat doktor a přitom pomalu vykročil do lesa po pěšině, kterou si předtím pro jistotu několikrát prošel. „Ale v posledních letech nás matka příroda učí něco úplně jiného.“

Charles a Bruno postupovali krůček po krůčku v doktorových stopách.

„Oheň je totiž přirozenou součástí ekosystému lesů a luk stejně dlouho jako stromy a trávy, které spaluje.“ Na ta slova doktor Monk sykl a řekl: „Stop!“

„Co se děje?“ nechápal Bruno.

„Neznělo to dobře,“ vysvětlil Monk.

Charles si sundal sluchátka na krk. „Mně přišel zvuk v pohodě.“

„Ne, myslím tu formulaci,“ upřesnil doktor. „Nezněla dost odborně.“

Charles obrátil oči v sloup.

„Byla to přece formulace z tvého scénáře,“ namítl Bruno.

„Četlo se to líp, než to zní.“

Bruno pokrčil rameny. „Jak myslíš.“

„Fajn, zopakuj ten konec ještě jednou,“ rozhodl Monk. „Ale vezmi to z jiného úhlu, ať to pak můžeme sestříhat, jak se nám bude hodit.“

Bruno se rozhlédl, poodešel o pár kroků doprava a zavelel: „Akce!“

„Oheň je přirozenou součástí ekosystému lesů a luk stejně dlouho, jako na boží zemi rostou stromy a tráva.“ To znělo ještě mnohem hůř, ale tentokrát doktor pokračoval: „Ve skutečnosti právě na ohni závisí obnova těchto ekosystémů. Mnoho forem života požár přežije a popel bohatý na minerály, který po něm zůstává, je pro půdu vynikajícím hnojivem plným živin. Vytváří ideální podmínky k růstu a tím zahajuje proces rychlé regenerace.“

Doktor se natočil ke kameře tak, že přes jeho levé rameno byla vidět malá mýtina. „Požáry také vytvářejí mýtiny, které propouštějí na lesní zem světlo, čímž poskytují různým druhům vegetace příležitost k růstu. To napomáhá k obnovování rovnováhy starých a nových rostlin v lese a také k větší rozmanitosti prostředí, která zase podporuje nejrozličnější druhy hmyzu, savců i ptáků.“

Bruno začal otáčet kameru směrem od doktora a zabírat široký pás nového lesa.

„Stručně řečeno, oheň les obnovuje a recykluje a je významnou součástí životního cyklu ekosystému, jak dokazuje tato část redstoneského lesa, kterou před patnácti lety zpustošil požár. Dnes překypuje novým porostem a novými formami života.“